

Boekfragment 'Rosa, rotmeid' - Wilma Geldof

Ze namen de eerste trein naar de stad. Een enkele reis kon Rosa makkelijk betalen en voor Kai had ze natuurlijk geen kaart nodig. Hij was haar onzichtbare vriend. Het gaf niet dat ze hem niet kon zien, zei ze tegen zichzelf. Ze wist hoe hij eruit zag, ze kon met hem praten en hij was constant bij haar. Dat was het belangrijkste.

Regendruppels biggelden over het vuile treinraampje. Rosa zag zichzelf in het glas weerspiegeld. Het was een donkere dag. De wereld leek te huilen en regentranen rolden over haar gezicht. Ze voelde zich treurig. Ze had het gevoel dat iedereen aan haar kon zien dat ze aan het weglopen was - zo vroeg en alleen in de trein - maar niemand lette op haar. Er was niets bijzonders aan een veertienjarig meisje alleen in de trein. De conducteur bekeek haar treinkaart en liep zwijgend verder.

Opeens hoorde ze Kai: 'Je reist niet echt alleen, hoor. Ik ben er ook nog.'